

РЕШЕНИЕ

№ 284

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мария Янк. Иванова Вранеску

Членове: Даниела Христова
Цветомира П. Кордоловска
Дачева

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Даниела Христова Въззивно гражданско дело
№ 20231000503349 по описа за 2023 година

С решение № 4551 от 04.08.2023г. постановено по гр.д. № 11645 по опис на СГС за 2021 г. съдът е приел за установено, че ипотечното право, произтичащо от Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 149, том I, рег. № 3214, дело 135/2008г. на нотариус К. К., рег. № *** от Нотариалната камара, вписан в Службата по вписвания - гр. София с вх. № 672300/27.06.2008г. - акт № 30, том № 45, не съществува считано от 26.06.2014 год., поради погасяване по давност на главното задължение, произтичащо Договор за заем от 26.06.2008 г., сключен между „СТАЛ 2007“ ЕООД гр.София като заемодател и Й. К .М. като заемополучател, по иск предявен от К. М. М. с ЕГН ***** и С. Х. М. с ЕГН ***** чрез пълномощника им адв. Я. Д., с адрес за връчване на съдебни книжа и призоваване гр. ***, ул. *** № *. ет. * и малолетната Е. Й. М. с ЕГН *****, представлявана от своята майка и законен представител С. С. Н., с ЕГН: ***** с адрес гр. ***, Столична община, ул. „****“ № *, против „СТАЛ 2007“ ЕООД, ЕИК 175336717 чрез адв. В. Г., съдебен адрес: гр. София 1000, бул. “Витоша“ №26,ет.2, на основание чл. 124, ал.1 ГПК.

Със същото решение, на основание чл.179 ЗЗД, съдът е заличил

вписването на ипотеката обективирана в Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 149, том I, рег. № 3214, дело 135/2008 г. на нотариус К. К., рег. № *** от Нотариалната камара, вписан в Службата по вписвания - гр. София с вх. № 672300/27.06.2008 г. - акт № 30, том № 45 и е осъдил ответника да заплати в полза на първите двама ищци, разноски в размер на 5833 лева, представляващи дължимата държавна такса за образуване на производството пред първата инстанция.

Недоволен от въззивното решение е останал ответника „СТАЛ 2007“ ЕООД, който е сезирал въззивната инстанция с редовна и процесуално допустима въззивна жалба с вх. Рег. № 87754 от 02.10.2023г. в която излага, че решението е неправилно и необосновано. Счита, че в обжалваното решение, първоинстанционният съд неправилно е тълкувал и приложил материално правни норми, визирани в разпоредбите на чл. 174 вр. Чл. 147, ал.2 и чл. 107 от ЗЗД, погрешно и недопустимо разширително е тълкувал нормата на чл. 151 от ЗЗД и не е обсъдил доказателствената сила на съдебната спогодба по гр.д. № 5892 по опис на СГС за 2016 г.

Моли за отмяна на обжалваното решение и постановяване на съдебен акт по същество на спора, с който предявения иск да бъде отхвърлен. Не претендира разноски.

В писмен отговор с вх. Рег. № 114983 от 06.12.2023г. въззиваемите К. М. М. и С. Х. М. оспорват въззивната жалба като неоснователна и обосновават свое становище към изложеното във въззивната жалба, като молят обжалваното решение да бъде изцяло потвърдено. В съдебно заседание се представляват от пр. представител, чрез който поддържат отговора и искането за потвърждаване на обжалваното съдебно решение. Претендират за присъждане на разноски по представя списък за сумата от 19 600 лева, представляващи адвокатско възнаграждение.

Въззивният съд, в съответствие с правомощията посочени в разпоредбата на чл. 269 от ГПК, служебно се произнася по валидността на решението, а по допустимостта в обжалваната част. От извършената служебна проверка, настоящият въззивен съд приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По същество на спора пред въззивната инстанция, съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

В жалбата са поставени два основани въпроса - обосновано ли е

решението, след като съдът не е изложил мотиви относно доказателствената сила на съдебната спогодба по гр.д. № 5892 по опис на СГС за 2016 г. и нарушил ли е съда материалния закон, като не е зачел тази доказателствена сила на съдебната спогодба когато е формирал становището си за началния момент, от който тече погасителната давност.

По предмета на делото и по спорните въпроси пред въззивната инстанция, настоящият въззивен състав приема следното: Исковото производство е образувано на 25.03.2016 г. въз основа на искова молба с вх. Рег. № 41406 от 25.03.2016 г. Ищците М. са предявили отрицателен установителен иск с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК, с искане да се приеме за установено, че не съществува ипотечно право обективизирано в Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 149, том I, рег. № 3214, дело 135/2008г. на нотариус К. К., рег. № *** от Нотариалната камара, вписан в Службата по вписвания - гр. София с вх. № 672300/27.06.2008г. - акт № 30, том № 45, и конститутивен иск с правно основание чл. 179, ал.2 от ЗЗД за заличаване на вписаната договорна ипотека, която обективизира погасено по давност право.

Ищците са основали претенцията си на твърдението, че между Й. М. и „Стал 2007“ ЕООД е сключен Договор за заем от 26.06.2008 г., по силата на който дружеството е предоставило на физическото лице в заем 700 000 евро, които е последното е следвало да връща в продължение на една година, с фиксиран краен срок 25.06.2009 г. За обезпечаване на вземането по този договор, ищците М., учредили в полза на „Стал 2007“ ЕООД договорна ипотека върху собствения си недвижим имот, находящ се в гр. София, представляващ УПИ V-593, от кв. 67, по плана на гр. София, в з. Симеоново-север, с площ от 1 190 кв. м., ведно с изградените в имота постройки. На 15.02.2016 г. ипотечарните длъжници получили покани за доброволно изпълнение от ЧСИ М. Ц., рег. № *** от КЧСИ, които покани съдържали и уведомление, че на 02.03.2016г. ще бъде извършен опис на притежавания от тях недвижим имот за удовлетворяване на вземането на вискателя „СТАЛ 2007" ЕООД произтичащо от Договор за заем от 26.06.2008 г. въз основа на издаден изпълнителен лист по ч.гр.д.№56366/2015 г. по описа на Софийски районен съд, 51 състав срещу Е. Й. М., в качеството на наследник на починалия на 22.08. 2012 г. заемополучател - Й. К.М..

Пред първоинстанционния съд, първите двама ищци твърдят, че

обезпеченото с процесната ипотека вземане е погасено по давност, поради изтичане на предвидения 5-годишен давностен срок по чл. 110 ЗЗД, доколкото от датата на падежа на задължението е 25.06.2009 г. и в следващите 5 години до 25.06.2014 г. не са били предприемани действия от кредитора, които да са довели до спиране или прекъсване на давността. Подържат становището, че анекс от 05.11.2009г. към договора за заем, обвързва само страните, които са го подписали, т.е. не обвързва ипотекарните гаранции и не променя срока на действие на даденото от тях обезпечение. Считат, че анекса от 05.11.2009 г. по своята правна същност обективира новация, т.е. ново правоотношение по договор за заем, за което изобщо не е давано съгласие да бъде обезпечавано от ищите М.. Навеждат доводи, че вписването на подновяване на договорната ипотека от 29.05.2018г. по искане на „Стал 2007“ ЕООД, е недопустимо.

Въз основа на исковата молба е образувано гр.д. № 3662 по опис на СГС за 2017 г. по което е постановен акт по същество решение № 2582 от 24.04.2019 г. С решение № 952 от 30.04.2020 г. постановено по въззивно гр.д. № 5227 по опис на САС за 2018 г., решението на първата инстанция е потвърдено. Върховният касационен съд в решение 60143 от 28.07.2021г. постановено по гр.д. № 3830 по опис на ВКС за 2020 г. е констатирал основание за обезсилване на съдебното решение на въззивния съд и е върнал делото на първоинстанционния съд с указания, **наследницата на заемополучателя да се конституира като ищеца в производството по делото**. Указанията на касационната инстанция са изпълнени стриктно в производството, което повторно се развило СГС и по което е постановено обжалваното решение, предмет на въззивното обжалване в настоящото производство.

При повторното разглеждане на делото от първата инстанция, конституираната като ищеца Е. Й. М., представлявана от своята майка и законна представителка С. С. Н., не оспорва съществуването на договора за заем, не оспорва, че сумата от 700 000 евро е получена по този договор, не оспорва и факта, че е учредена договорна ипотека в полза на кредитора „Стал 2007“ ЕООД от страна първите двама ищци. От правна страна поддържа становището, че дългът съществува, че обезпечението е действително и не е погасено по давност, оспорва твърдението на първите двама ищци, че анекс от 05.11.2009г. обективира новация, като счита, че ипотекарните длъжници са обвързани с уговорките от 05.11.2009 г.

Въззивният съд като съобрази събраните по делото писмени доказателства, преценени по отделно и в съвкупност приема от фактическа страна, че на 26.06.2008 год. е сключен договор за заем между заемодателя „Стал 2007“ ЕООД и заемателя Й. К. М., по силата на който заемодателят е следвало да предостави в заем на заемателя сумата от 700 000 евро, а заемополучателят е поел задължението да му я върне не по-късно от 26.06.2009 г, ведно с лихва от 10 %.

В този договор съществува и уговорката, заемателят да обезпечи връщането на заема с ипотека върху недвижим имот. Не е спорно, че уговорената в заем сума е преведена от сметка на заемателя в сметката на заемополучателя на 27.06.2008 г. На същата дата с Нотариален акт № 149, том I, рег. № 3214, дело 135/2008г. на нотариус К. К., рег. № *** от Нотариалната камара, вписан в Службата по вписвания - гр. София с вх. № 672300/27.06.2008г. - акт № 30, том № 45 К. М. М. и С. Х. М. са учредили в полза на ответника „Стал 2007“ ЕООД като обезпечение за парично задължение на Й. К. М., договорна ипотека върху собствения си недвижим имот- УПИ V-593, от кв. 67, по плана на гр. София, в. з. Симеоново-север, с площ от 1 190 кв. м., ведно с изградените в имота постройки. В съдържанието на нотариалния акт е посочено, че ипотеката се учредява за обезпечение на дадената в заем от „Стал 2007“ ЕООД на Й. К. М. сума от 700 000 евро, която последният се е задължил да върне в **срок до 25.06.2009 г.**, ведно с договорна лихва от 10% за срока на издължаване.

По делото е представен анекс № 1 от 05.11.2009 г., по силата на който са приети две промени договора за заем от 26.06.2008 г. Първата се отнася до срока за изпълнение на задължението на заемополучателя да върне предадената в заем сума, който е продължен до 30.12.2012 г. и втората се отнася до размера на дължимата годишна лихва, която е фиксирана на 5%.

Не е спорно, че възоснова на заповед за изпълнение, постановена по ч. гр. д. № 56366/2015 г. по описа на Софийски районен съд в полза на заемодателя е издаден изпълнителен лист. Длъжник по този лист е Е. Й. М., в качеството на наследник на заемополучателя Й. К. М., починал на ***** г. В изпълнителния лист е посочено задължение в размер на 945 000 евро, представляващи главница и лихви, по договор за заем от 26.06.2008 г. и анекс от 05.11.2009 г. и за задължение в размер на 36 965.19 , представляващи разноси.

Възоснова на този изпълнителен лист, представен от „СТАЛ 2007“ ЕООД е образувано изп. дело № 20168400400012 по опис на ЧСИ М. Ц., рег. № *** от КЧСИ и изпълнението е насочено към имотите ипотекирани от К. М. М. и С. Х. М.. Съдът е спрял изпълнението, по реда на чл. 389 от ГПК с определение № 14029 от 09.05.2017 г. постановено по гр.д. № 3662 по опис на СГС за 2016 г. , потвърдено с определение № 3516 от 19.10.2016 г. по опис на САС за 2016 г.

За установяване на задълженията по издадения изпълнителен лист е образувано исково производство възоснова на искова молба с вх. Рег. № 65558 от 13.05.2016 г. подадена от „Стал 2007“ ЕООД срещу Е. Й. М.. **Ипотекарните длъжници са участвали в процеса в качеството на трети лица помагачи на ответницата-** заемополучател. Производството по делото е приключено със съдебна спогодба от 16.05.2018 г. одобрена от съда по гр. д. № 5892 по опис на СГС за 2016 г.

При тази фактическа установеност, от правна страна, настоящия въззивен съд приема следното: Налице са три правоотношения. Първото е по договор за заем между Й. М. и „Стал 2007“ ЕООД. Второто е по договор за обезпечение на заема и е възникнало между заемодателя „Стал 2007 „ ЕООД и третите лица по договора за заем - ищите М.. Третото е между Й. М. и М., които са обезпечили негово задължение. Първото правоотношение е възникнало на 26.08.2008 г. и преди да бъде изменено, дългът по него е обезпечен с договорна ипотека, сключена между „Стал 2007 „ ЕООД и третите лица за договора – ищите М.. Първото правоотношение е претърпяло развитие с анекса от 05.11.2009 г. в частта относно дължимата лихва и в частта относно крайния срок за връщане на дадената в заем парична сума. Към датата, на която страните по правоотношението за заем, са се съгласили да изменят уговорките по обезпечения договор за заем, връщането на сумата е било обезпечено с договорната ипотека. Анексът от 05.11.2009 г. е подписан само от страните по първото, заемното правоотношение. Заемното правоотношение е изменено и със съдебната спогодба. За разлика от изменението на заемното правоотношение с анекса, в съдебното производство по установяване на дълга са участвали и ипотекарните гаранции. Тяхното участие в съдебното производство като трети лица помагачи на ответника /заемополучателя/, презимира друг факт, че са запознати с предмета на делото и с действията на страните по заемното правоотношение. За правилното решаване на спора в настоящото исково производство следва

да се отговори на въпроса, доколко изменението на заемното правоотношение със съдебната спогодба има отражение в правоотношението между заемотателя и ипотекарните гаранции, ако последните не знаят за развитието на правоотношението от 05.11.2009 г. и има ли значение факта, че са узнали за съществуването на дълга и изменението на договора към датата на сключване на съдебното спогодба. С други думи, следва ли ипотекарните гаранции да отговорят с предоставеното като обезпечение тяхно имущество за дълг на трето лице, ако са изменени условията по договора за заем /срока на договора и размера на договорната лихва/; от кой момент тече погасителната давност по договора за заем, на която могат да се позоват ипотекарните гаранции - от крайния момент на срока на договора за заем преди изменението му или от крайния момент на срока, след изменението.

В първоинстанционното решение, съдът е приел че изменението на срока на договора за паричен заем, представлява съществено изменение на договора, което обвързва ипотекарните гаранции само ако е новиран и договора за ипотека. Настоящият въззивен съд приема, че ипотекарните гаранции не са обвързани с условия на договора, които не са съществували към датата на сключване на договора за ипотека с изключение на хипотезата в която, те са се съгласили изрично на такова изменение на договора за ипотека и изменението е вписано по реда за вписване.

От фактическа страна не се твърди, а не се спори, че ипотечното правоотношение не е изменено и изменение не е вписвано, по повод на анекса от 05.11.2009 г. и след него, вкл. и след съдебната спогодба. Няма никакво значение, дали ипотекарните гаранции са знаели за изменението на правоотношението по договора за заем, кога са узнали за анекса от 05.11.20229 г. Без значение е и участието им като трети лица помагачи на заемополучателя в установителното производство по чл. 422 от ГПК.

Падежът на паричното задължение за връщане на дадената в заем сума е съществен елемент от договора за заем. Падежът има отражение върху срока, в който заемополучателя може да се удовлетвори от предоставената като обезпечение вещ, при неизпълнение на договор за паричен заем. Затова ипотекарните гаранции са обвързани с промяната на падежа, която страните по договора за заем са направили, само ако тази промяна е договорена между тях и заемотателя, и е извършено вписване на анекс към учредената договорна ипотека.

Давността за реализиране на отговорността следваща от договорната

ипотека, започва да тече от падежа на задължението, такъв какъвто е посочен във вписания в службата по вписване нот. акт, с който е учредена договорната ипотека. Началния момент не се определя от датата на узнаване на изменението на договора за заем, нито от датата, на която е сключена съдебната спогодба. Дори и ипотекарните гаранتي да са подписали съдебната спогодба, при липсата на изменение на договорната ипотека и вписване на това изменение в службата по вписвания, тяхното участие в съдебното производство не изменя условията по договора, вписан в службата по вписвания. **Давността за реализиране на правата на заемотателя по договора за заем може да не е изтекла, но може да изтече давността за обезпечение на задължението да връщане.** Както беше посочено по-горе, правоотношенията са две – по договор за заем и по договор за обезпечение на заема. В тези правоотношения страните са различни и връзката между паричното задължение и неговото обезпечение е само идентичността между заемотателя и лицето, в чиято полза е уговорено обезпечението. Ипотекарният длъжник се съгласява да обезпечи със свое имущество конкретен договор за паричен заем. Изменението на този договор, без неговото знание и съгласие, не влече изменение в ипотечното правоотношение. Не е вярно, че ипотекарният длъжник в случая е предявил от свое име чужди права. Напротив, той е предявил свои права като е въвел в петитума на предявения иск, искане да се отрече ипотечното право на заемополучателя, а не правото му изобщо да претендира за дълга по договора за заем. Затова и становищата на ищците – ипотекарните гаранتي от една страна и заемополучателя от друга страна, могат да са противоположни в спора за съществуването на ипотечното право на ответника.

Заемополучателят може да участва и в качеството на ответник, когато ипотекарните длъжници само оспорват обръзващата сила на изменен договор за заем и когато изменението е станало след вписване на нот. акт, който обективира ипотечното правоотношение.

Първоинстанционният съд е приел, че ипотечното право е погасено по давност и затова не съществува, а не че дългът по заемното правоотношение е погасен по давност. Затова и решението следва да бъде изцяло потвърдено, като правилно и обосновано. С цел да осуети принудително изпълнение върху ипотекирания имот, ипотекарният длъжник има правен интерес да плати дълга докато съществува ипотечното право. В този случай, плащането му е в размера на обезпеченото вземане, а не до размера на вероятната стойност на

ипотекирания имот или до сумата посочена в изпълнителния лист. Когато ипотечното право е погасено по давност, ипотекарния гарант няма правен интерес да плати, а заемотелят може да се удовлетвори само от имуществото на длъжника. Ищецът е оспорил съществуването на ипотечното право, като погасено по давност. Ипотечното право възниква при завършен фактически състав - сключване на договор, с който ипотекарния гарант предоставя на заемотеля правото да удовлетвори съществуващо към него задължение за плащане на парична сума по договор за заем и вписване на нот. акт, който обективира ипотечния договор. Ипотеката е акцесорно право и затова, тя не се погасява след изтичане на срок, който се брои от датата на възникване на ипотечното право, а се погасява както на свои собствени основания, така и на основанията, свързани с правоотношението по повод на което възниква. Въведеното в спора основание за погасяване на ипотечното право /а не на правото да иска изпълнение на договора за заем от заемотеля/ е погасителна давност. Погасителната давност представлява определен от закона период от време, след изтичането на който за длъжника възниква правото да откаже изпълнение на правото на кредитора. Общата правна уредба на погасителната давност се съдържа в Закона за задълженията и договорите – чл. 110 – 120 от ЗЗД. Общият давностен срок е **5 години**, като той се прилага винаги, когато не е уреден специален срок. Началният момент на погасителната давност при ипотечните договори е свързана с момента, от който главното задължение става изискуемо. Обикновено, както и в настоящия случай, началния момент на погасителната давност е датата, на която дългът при условията при които е бил обезпечен е станал изискуем, т.е. от датата на падежа. Падежът е този, за който ипотекарните гаранți са се съгласили да предоставят имота си като гаранция, че договорът за заем ще бъде изпълнен. Следователно, началния момент на погасителната давност е 25.06.2009 г. Отсрочването на падежа с три години, прекъсва давността по договора за паричен заем, но не прекъсва давността относно правото на заемотеля да се удовлетвори от имота предоставен като гаранция. С изтичане на срока от 5 години, т.е. до 25.06.2014 г. се е погасило правото, което произтича от ипотечното правоотношение, без да се е погасило правото на заемотеля да претендира връщане на предоставената в заем парична сума определена с одобрената от съда спогодба и съответно - да претендира обезпечение върху имущество, което принадлежи на длъжника /конституирания от съда ищец в съответствие на указанията в решение №

60143 от 28.07.2021 г. по гр.д. № 3830 по опис на ВКС за 2020 г./.

Предвид гореизложеното, посочените във въззивната жалба оплаквания за неправилност и необоснованост на обжалвания съдебен акт, настоящият въззивен състав приема за неоснователни. Съдебната спогодба, която не е намерила отражение в първоинстанционното решение, няма доказателствена сила, която да измени изводите на решаващия съд. Участието на ипотекарните гаранتي в производство по установяване на паричен дълг, за който има издаден изпълнителен лист, в качеството им на трети лица помагачи на ответника –заемополучател, има за последица само обвързваща сила по въпросите свързани с основното правоотношение – договора за заем такъв какъвто е бил към датата на учредяване на договорната ипотека. След като продължението на срока, дадено от кредитора на длъжника, няма действие спрямо поръчителя, ако той не е дал съгласието си за това, на още по-голямо основание няма действие по отношение на ипотекарния гарант, който за разлика от поръчителя, /който отговаря изцяло за дълга с цялото си имущество/, отговора само за дълга, който е поел заемополучателя при условията, вписани в договора за ипотека и само върху имуществото, което е предоставил като гаранция за връщане на дадената в заем сума. Поради съвпадане в правните изводи между двете съдебни инстанции вкл. и относно обективно кумулативно съединения конститутивен иск, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските: Въззивният жалбоподател не претендира за присъждане на разноски и такива не му се следват, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК.

Изходът от спора пред настоящия въззивен съд, обосновава правото на ишците, да им бъдат присъдени разноски. Ишците са представили договори за правна помощ сключени поотделно с представляващия ги адв. Я. Д.. В договора са уговорени възнаграждения по 9 800 лева за всеки от ишците. Размерът на адвокатските възнаграждения се обосновава на базата на определен материален интерес. Делото е разглеждано във всяка инстанция, без да е посочена цената на предявените искове /въпреки позитивното произнасяне по искане с пр. основание чл. 83, ал.2 от ГПК/. Доколкото въпросът за цената на иска не може да се повдига служебно, настоящият въззивен съд изхожда от цената на иска от друг факт – платената държавна такса за въззивно обжалване в размер на 2917 лева, т.е. цената на оценяемия иск е 583 400 лева и в този размер е материалния интерес от исковото производство.

Във въззивното производство, въззиваемите са представлявани от общ пр. представител. Защитата е договорна и за нея е платено адвокатско възнаграждение в размер на 19 600 лева. В Наредба № 1 за размера на минималните адвокатски възнаграждения Издадена от Висшия адвокатски съвет Обн. ДВ. бр.64 от 23 Юли 2004г., изм. ДВ. бр.2 от 9 Януари 2009г., изм. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г., изм. и доп. ДВ. бр.28 от 28 Март 2014г., изм. ДВ. бр.10 от 5 Февруари 2016г., изм. и доп. ДВ. бр.84 от 25 Октомври 2016г., изм. ДВ. бр.41 от 23 Май 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.7 от 22 Януари 2019г., изм. ДВ. бр.45 от 15 Май 2020г., изм. и доп. ДВ. бр.68 от 31 Юли 2020г., изм. и доп. ДВ. бр.88 от 4 Ноември 2022г. е прието, че при материален интерес над 500 000 лева, минималния размер на дължимото адвокатско възнаграждение е 24 650 лева, като да горницата над 500 000 лева се дължи 3% , т.е. още 2502 лева или общия минимален размер, според наредбата е 27 152 лева. Съдът на ЕС в Решение от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 („Ем акаунт БГ“ ЕООД срещу „ЗАД Армеец“ АД счита, че определянето на минимални размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, забранено от член 101, параграф 1 ДФЕС като органичаващо конкуренцията в рамките на вътрешния пазар на ЕС. Настоящият съд е обвързан с това решение, поради което не може да съобразява възнаграждението по начин извън уговорения в договорите за правна помощ сключени на 27.02.2024 г. и следва да уважи искане с правно основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в размера, за който са представени доказателства – 19 600 лева.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА С решение № 4551 от 04.08.2023г. постановено по гр.д. № 11645 по опис на СГС за 2021 г.

ОСЪЖДА „СТАЛ 2007“ ЕООД гр.София с ЕИК175336717, ДА ЗАПЛАТИ К. М. М. с ЕГН ***** и С. Х. М. с ЕГН ***** сумата от 19 600 /деветнадесет хиляди и шестстотин/ лева, представляващи направените по делото разноски, **на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.**

Решението може да се обжалва пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчване на препис от настоящия съдебен акт на

страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____